

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

SPOORLOOS

'ONGELOOFLIJK SPANNEND.'

— MEZZA MAGAZINE

THRILLER

NOVEMBER 2002

De meteorologen hadden voorspeld dat het in het weekend zou gaan sneeuwen en het zag ernaar uit dat ze gelijk kregen: het was die middag in november ijzig koud. Er stond een gure noord-oostenwind. De mensen die naar buiten moesten, kregen al snel tranende ogen en hun huid brandde. De winterse duisternis viel vroeg in. Het was de hele dag niet echt licht geworden en nu leek de schemering alweer in de avond over te gaan.

De jonge vrouw zag er deerniswekkend uit. Verkleumd, bleek en met rode vlekken op haar wangen. Ze hield haar armen om zich heen geslagen, alsof ze ook hierbinnen niet kon ontsnappen aan de genadeloze kou van buiten. Toch was de kelder van het forensisch instituut goed verwarmd. Zeker de kleine voorkamer, waar inspecteur Fielder en zijn collega, brigadier Christy McMarrow hun bezoeker naartoe hadden gebracht nadat ze de onbekende dode vrouw uit Epping Forest had geïdentificeerd.

Zij had maar één korte blik op het wasachtige gezicht geworpen, zich snel afgewend en hoorbaar moeten kokhalzen. En dan had ze het zwaar toegetakelde lichaam nog niet eens gezien.

Dan was ze waarschijnlijk flauwgevallen, dacht Fielder.

Het had een paar tellen geduurd voor ze iets had kunnen uitbrengen.

‘Ze is het. Het is Jane. Jane French.’

In de voorkamer vroeg ze om een sigaret. Fielder gaf haar vuur. Haar handen beefden hevig, maar dat kwam niet alleen door de druk van de situatie. Hij had in één oogopslag gezien dat de vrouw aan drugs verslaafd was en naar haar kleding te oordelen was ze

prostituee. Een rokje, zo kort, dat ze het net zo goed niet had hoeven aantrekken; ragdunne zwarte kousen, volstrekt ongeschikt om haar tegen de kou te beschermen; laarzen met hoge hakken; een blousonachtig jack van metalig glanzende stof, dat wijd openstond, om haar weelderige, goedgevormde borsten zo goed mogelijk uit te laten komen. Ze was nog jong, begin twintig, schatte Fielder.

‘Goed dan, juffrouw Kearns,’ zei hij en deed zijn best om koel en zakelijk te blijven, om haar de gelegenheid te geven tot zichzelf te komen, ‘bent u er volkomen zeker van dat het bij deze dode vrouw om een zekere... *Jane French* gaat?’

Lil Kearns nam een stevige trek van haar sigaret en knikte. ‘Zonder meer. Ze is het. Ik herkende haar meteen. Ze ziet er wel... nou ja, heel anders uit, maar ze is het zeker!’

‘Ze moet bijna een week in het bos gelegen hebben voor ze gevonden werd. Dat wil zeggen, dat ze rond de tiende november vermoord is.’

‘Vermoord... is dat zeker?’

‘Ja, helaas. De aard van de verwondingen en het feit dat ze geboeid was toen ze gevonden werd, sluiten elke andere conclusie uit.’

‘Wat een kolerezooi,’ zei Lil, die zich die ochtend had gemeld. De politie had de hoop al bijna opgegeven dat ze nog aanwijzingen omtrent de identiteit van de dode vrouw uit Epping Forest zouden krijgen. Ze tastten al twee weken volledig in het duister. Wandelaars hadden de vrouw gevonden en haar verwondingen, waaruit bleek hoe wreed en gewelddadig ze was mishandeld en om het leven gebracht, hadden zelfs de door de wol geverfde rechercheurs een moment sprakeloos gemaakt.

‘Dat was een psychopaat,’ had ten slotte iemand gezegd en de anderen hadden geknikt. Deze jonge vrouw was in de handen van een volslagen doorgedraaide gek gevallen.

Haar kleding – of wat daar nog van over was – wees er ook op dat

ze prostituee was, zodat het voor de hand lag dat ze bij de verkeerde vent in de auto was gestapt. Zulke gevallen kwamen vaker voor, helaas, al gingen ze dan niet met een dergelijke ongekende bruutheid gepaard. Maar er liep heel wat pervers volk rond en er was geen makkelijker prooi dan een tippelaarster. Je zag ook niet altijd meteen of iemand spoorde of niet. Inspecteur Fielder had zedendelinquenten meegemaakt, die qua uiterlijk en gedrag voor iedere moeder de ideale schoonzoon zouden lijken. De dode vrouw had geen papieren bij zich gehad en ze kwam ook niet overeen met de personen die als vermist waren opgegeven. Ze hadden haar foto in de kranten afgedrukt, maar daar was aanvankelijk geen reactie op gekomen. Tot Lil Kearns kwam opdagen met de bewering dat ze haar voormalige kamergenote had herkend.

‘Ze was sinds begin maart verdwenen. Zonder iets te zeggen. Plotseling kwam ze niet meer terug. En nu zie ik haar opeens in de krant staan!’

Fielder had gevraagd waarom juffrouw Kearns de verdwijning van haar vriendin niet had gemeld, maar daarop had ze slechts haar schouders opgehaald. De reden kon hij zelf wel bedenken: Lil Kearns stond niet bepaald te trappelen om nauwe contacten met de politie te onderhouden. Als verslaafde was ze vermoedelijk betrokken bij criminele activiteiten, of kende ze op zijn minst genoeg mensen die zich in het criminele circuit bewogen. Zij had geen zin om plotseling zelf in de problemen te komen.

Hoewel ze beweerde dat ze de foto van haar vriendin nu pas in een oude krant had ontdekt, vermoedde inspecteur Fielder dat ze al langer op de hoogte was. Ze had een aanloopje nodig gehad voor ze de weg naar het politiebureau durfde inslaan. Maar ze had het gedaan en hij had er geen belang bij haar het leven zuur te maken. Het ging hem alleen om informatie over het slachtoffer zelf.

Jammer genoeg had Lil niet veel te zeggen. Terwijl ze in de kleine

kamer aan haar sigaret trok en nerveus op haar halsbrekend hoge hakken stond te wippen, somde ze op wat ze wist.

‘Jane French. Komt uit Manchester. Ik geloof dat alleen haar moeder nog leeft. Is drie jaar geleden naar Londen gekomen. Wilde carrière maken.’ Ze benadrukte het woord *carrière* zodanig dat het bijna obscene klonk. ‘Nou ja, tussen ons gezegd, eigenlijk wilde ze een aardige kerel leren kennen. Eentje die met haar zou trouwen en haar een beter leven zou bieden dan dat ze had. Ze had allerlei baantjes... geen idee wat precies. Ten slotte ging ze tippelen. Ze had niets meer te eten en geen dak boven haar hoofd. Ik ben nog kwaad op haar geworden omdat ze op mijn stekkie bezig was.’

‘Wanneer was dat?’ wilde Christy McMarrow weten. ‘Ongeveer een jaar geleden. Toen kreeg ik medelijden en mocht ze bij mij intrekken. We zijn samen aan de tippel gegaan.’

‘Voor wie?’

Lil keek Christy fel aan. ‘Voor niemand! Ik lever mijn geld niet bij zo’n vuile pooier in! Jane en ik waren onafhankelijk.’

‘En in maart daarop verdween ze?’

‘Ja. Ze kwam plotseling niet meer boven water. Ik kom ’s nachts thuis, is ze er niet. Dat was niet ongewoon, hoor. Maar toen kwam ze helemaal nóóit meer terug!’ Ze gooide haar sigaret op de linoleumvloer en trapte hem uit. ‘Maar ze is toch niet sinds maart al dood, hè?’

‘Nee,’ zei Fielder. ‘Zoals gezegd, niet langer dan drie weken, inmiddels.’

‘Wat gek. Waar heeft ze dan in die tussentijd gezeten?’

Dat wilde inspecteur Fielder ook graag weten, maar het zag er niet naar uit dat Lil Kearns hem op dat punt verder kon helpen. ‘Kent u vriendinnen van haar? Kennissen? Iemand met wie zij contact had?’

‘Nee. Ik geloof ook niet dat er iemand was. Alhoewel... ik heb een keer gedacht...’ Ze ging niet verder.

‘Ja?’ drong inspecteur Fielder aan.

‘Dat was in januari, ongeveer. Toen heb ik haar een keer gevraagd of ze iemand had leren kennen. Omdat ze opeens beter gekleed ging.’

‘Wat bedoelt u precies, met *beter gekleed*?’

‘Nou ja, het was nog wel...’ ze grijsde, ‘beroepskleding. U weet wel. Zoals ik. Maar dan van een betere kwaliteit. Duurder. Alsof ze opeens gewoon meer poen had.’

‘En dat kocht ze volgens u niet van het geld dat ze zelf verdiende?’

‘Nee. Ik had wel in de gaten wat ze verdiende. Daar kwam ze van geen kanten mee rond.’

‘Denkt u dat ze een vriend had die haar cadeaus gaf?’

‘Dat vermoedde ik, ja. Maar ze ontkende het. En ik heb ook niet doorgevraagd. Het maakte mij tenslotte niet uit.’

Fielder zuchtte. Ze waren in zoverre gevorderd, dat de dode vrouw nu een naam, een identiteit had. Maar jammer genoeg leek de zaak op dit punt te stagneren. Lil Kearns voerde zelf een keiharde strijd om te overleven, zodat ze maar heel terloops op haar kamergenote had kunnen letten. Zij zat allang in een situatie waarin andere mensen haar koud lieten, tenzij ze haar volgende shot financierden.

‘U heeft ons heel goed geholpen, juffrouw Kearns,’ zei hij desondanks, ‘hartelijk dank dat u gekomen bent.’

‘Ja, natuurlijk... ik bedoel maar... Ik vind het echt heel erg, dat van Jane. ’t Is wel rottig afgelopen!’ Ze streek haar haren van haar voorhoofd, dat nog steeds glom van het zweet. Het ging helemaal niet goed met haar sinds ze naar het lijk had moeten kijken.

Inspecteur Fielder haalde zijn autosleuteltjes uit zijn zak. ‘Komt u maar mee,’ zei hij, ‘dan breng ik u naar huis.’

‘Echt? Dat is heel aardig!’ zei Lil dankbaar.

Hij kon dan meteen de kamer bekijken waar Jane French tot haar verdwijning had gewoond. Helaas vermoedde hij nu al dat ook dat hem niet verder zou helpen.

Hij beschikte over jarenlange professionele ervaring en hij durfde bijna te wedden dat hij de zaak *Jane French* aan zijn lijst met nederlagen zou moeten toevoegen. Deze vrouw had in een problematische sociale omgeving geleefd, dat maakte de zaak zo gecompliceerd.

Als er al iemand was, die meer over de wrede dood van de jonge Jane French zou kunnen zeggen, dan bewoog diegene zich naar alle waarschijnlijkheid in hetzelfde milieu als waarin Jane zich begaf. En in dat milieu was men uitermate behoedzaam met het verstrekken van informatie aan de politie. Om niet zelf wegens het een of ander vergrijp gepakt te worden en ook uit angst voor vergelding. Het was dus hoogst onwaarschijnlijk dat zich een eventuele getuige zou melden.

Inspecteur Fielder vond het vreselijk om het voor zichzelf toe te geven, maar het zag er naar uit, dat de moordenaar van Jane French ongestraft zou blijven.

VRIJDAG 10 JANUARI 2003

Als ze de vroege vlucht van Heathrow naar Malaga had genomen, was ze nu allang in Gibraltar geweest. In de Britse enclave op het zuidelijkste puntje van het Iberisch Schiereiland was het vermoedelijk veel beter weer dan in Londen, waar de mist sinds die morgen zelfs nog dichter was geworden. Nu verzonk de stad, nog versterkt door de vroege winterduisternis, in een soort ondoordringbare, vochtige massa, die al het licht en zelfs geluiden en bewegingen leek op te slokken.

Terwijl in Gibraltar de zon als een rode vuurbal uit een pastelkleurige hemel in een donkerblauwe zee was gezakt en daar nu de eerste sterren begonnen te fonkelen. Waarschijnlijk. En zo niet, dan maakte dat ook niet uit: hoofdzaak was, ze zou nu dáár zijn geweest.

Als Geoff gisteravond niet onder tranen was ingestort, zou ze bij haar plan zijn gebleven en het toestel van die ochtend hebben genomen. Dan had ze heel vroeg moeten opstaan om op tijd in Londen te zijn en dat had weer betekend dat de verpleegkundige die ze voor de komende drie dagen had gehuurd, het ontbijt voor Geoff had moeten klaarmaken. Maar dat was allemaal doorgesproken. De doortastende verpleegkundige had beloofd dat ze stipt op tijd zou zijn.

‘Maakt u zich niet ongerust, juffrouw Dawson! U kunt rustig vertrekken. Hier komt alles in orde, daar zorgen we wel voor.’

Later besepte ze dat ze al die tijd in stilte op een uitbarsting van Geoff had gewacht. Hij had haar aankondiging dat ze drie dagen naar Gibraltar ging, té kalm opgenomen.

‘Het is goed voor je om er een keer tussenuit te gaan, Elaine. Natuurlijk ben ik er niet blij mee. Maar jij doet zo veel voor me, dan wil ik niet egoïstisch zijn. Een beetje afstand nemen, dat heb je nodig!’

‘Ik begrijp zelf niet waarom Rosanna me heeft uitgenodigd. Eigenlijk hadden wij niet zoveel met elkaar. Ik bedoel, ik ben niet direct een vriendin van haar...’

Op dat moment had Geoff laten doorschemeren dat hij haar reis naar Gibraltar eigenlijk volkomen overbodig vond.

‘Je moet zelf weten wat je doet, Elaine. Ik denk dat het een gunst van Rosanna is. Haar moeder zal haar er wel toe overgehaald hebben. Die was altijd al zo sociaal voelend. *We moeten eens iets aardigs voor die lieve, arme Elaine doen...* En uiteindelijk is Rosanna met een zucht gezwicht. ‘Nou ja...’ Hij zweeg veelbetekenend, maar de woorden hingen als het ware in de lucht: *als je het dan toch nog leuk vindt...*

Leuk misschien niet, dacht ze nu, terwijl ze wanhopig naar het knipperende bord met vertrektijden staaarde waarop aangegeven stond dat haar vlucht naar Spanje, evenals alle andere vluchten die op deze late namiddag in januari van Heathrow zouden vertrekken, gecancelld was. Maar het leek een mogelijkheid. Een mogelijkheid dat er... iets zou veranderen. Een kans die het lot me biedt.

Bij alle balies verdrongen zich opgewonden reizigers die wilden weten hoe het nu verder ging. Het overbelaste luchthavenpersoneel probeerde de kalmte te bewaren en informatie te verstrekken. Maar in principe stond één ding vast: vanavond zouden er vanaf Heathrow geen vluchten meer vertrekken.

Ze slaagde erin een medewerkster van British Airways aan te spreken.

‘Neemt u me niet kwalijk... maar ik moet absoluut vanavond nog naar Malaga!’

De andere vrouw glimlachte beroepsmatig en afstandelijk. ‘Het

spijt me. We kunnen niets tegen die mist doen. Het is gewoon te gevaarlijk.'

'Ja, maar...' Ze kon het niet bevatten. Eén keer maar, één enkel keertje in haar drieëntwintigjarige leven verliet ze het dorp waar ze geboren en getogen was, stond ze op het punt om op reis te gaan, probeerde ze zich uit de dodelijk saaie routine van haar dagelijkse leven te bevrijden en dan strandde ze door de Londense mist. Ze merkte dat de tranen kwamen opzetten en begon paniekerig haar best te doen ze terug te dringen. 'Ik had eigenlijk vanmorgen al willen vertrekken,' verklaarde ze zinloos, 'maar ik heb omgeboekt...'

'Wat jammer,' sprak de medewerkster, 'tot vanmiddag gingen alle vluchten nog.'

Gisteravond was Geoff bij het avondeten plotseling ingestort. Hij had zijn lepel laten zakken en de tranen stroomden over zijn wangen.

'Het spijt me,' snikte hij, 'het spijt me!'

'Ach, Geoff! Niet huilen! Komt het doordat... doordat ik naar Gibraltar ga?'

Een volstrekt retorische vraag. Ze wist dat het vanwege Gibraltar was. Gek genoeg was het in het gesprek dat erop volgde alleen maar over het *tijdstip* van vertrek gegaan, niet over de reis zelf.

'Als je alleen maar bij het ontbijt kon zijn! Dat je zo vroeg weg moet... dat ik dan al zo snel aan die vreemde vrouw overgeleverd ben...'

'Misschien,' had ze schoorvoetend aangeboden, 'gaat er later nog een vlucht. De bruiloft is pas op zaterdag...'

Hij was er meteen bovenop gesprongen. 'Zou je dat willen doen? Echt? Mijn god, Elaine, dat zou het voor mij allemaal veel gemakkelijker maken.'

Waarom eigenlijk? Die paar uurtjes? Het ontbijt? Maar door de jaren heen was ze aan dat gedrag van Geoff gewend geraakt.

Irrationeel. Onbegrijpelijk. Niet te volgen. Maar zo was hij nu eenmaal en zo zou hij altijd blijven.

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg ze radeloos. ‘Denkt u dat er van de andere luchthavens... Gatwick? Stansted? Denkt u dat er daar wel vluchten vertrekken?’

De medewerkster van British Airways schudde haar hoofd. ‘Die kampen met dezelfde problemen als wij.’

‘Ja, maar...’

‘Woont u in Londen?’ vroeg de vrouw.

‘Nee. Ik woon in Kingston St. Mary.’ Denk ik nou serieus dat iemand dat gat kent? dacht ze bij zichzelf. ‘In Somerset,’ voegde ze er haastig aan toe. ‘Dat ligt niet in de buurt.’

En een ramp wat het verkeer betreft, zou ze er nog aan hebben toegevoegd als ze niet had gemerkt dat de glimlach van de andere vrouw plaats had gemaakt voor iets wat het midden hield tussen uitputting en irritatie. ‘Ik denk dat ik vanavond niet meer terugkan.’

‘Dan zou ik maar gauw een hotel zoeken. Er zijn vanavond zoveel mensen op Heathrow gestrand, dat er straks in de omgeving niets meer te vinden is. Of u verzekert zich van een plekje in de vertrekhallen en brengt daar de nacht door. Eten en drinken kun je hier overal kopen.’

‘Denkt u dat ik morgenochtend vroeg kan vertrekken?’

Terwijl ze alweer verder liep haalde ze haar schouders op. ‘Dat kan niemand u garanderen. Maar het zou kunnen!’

Een vrouw die had meegeluisterd, begon te schelden. ‘Schandalig! Niemand helpt je hier verder. Geen idee waar ik nu naartoe moet. Ze moeten toch iets ondernemen!’

Elaine keek om zich heen in de douaneruimte. Een dergelijk gekrioel van mensen had ze nog nooit gezien. Wie zou er nog iets kunnen ondernemen? De medewerkster van de luchtvaartmaatschappij had haar waarschijnlijk het enige advies gegeven dat

realistisch was: ze moest een enigszins comfortabel plekje voor zichzelf gaan zoeken om de nacht door te brengen.

Alweer kwamen de tranen opzetten. Ze bleef minutenlang met afhangelende armen midden in de chaos staan, niet in staat zich te verroeren of een verstandig plan te bedenken. Het geroezemoes van stemmen zwol aan tot een orkaan. De mededelingen uit de luidsprekers overstemden het lawaai. Gehaaste reizigers stootten in het voorbijgaan tegen haar aan. Ze was niet in staat te reageren. Ze stond daar maar, in haar afgedragen bruine winterjas die vier jaar geleden, toen ze hem kocht, al niet elegant was en die nu als een zak om haar schouders hing. Haar koffer stond naast haar. In één hand hield ze haar plastic handtas, een namaakdesign, dat bij Woolworth tien pond had gekost. Met haar andere hand omklemde ze haar paspoort, dat in haar jaszak zat. Klaar om het te laten zien. Wat blijkbaar vandaag niet meer nodig was.

Ik moet nadenken wat ik nu ga doen, dacht ze ten slotte.

Ze had iets heel frivools gedaan en voor de trouwerij van Rosanna een dure jurk gekocht. Anders ging ze altijd zeer zorgvuldig met haar geld om, want met haar baan voor halve dagen in de artspraktijk in het nabijgelegen Taunton verdiende ze niet veel. Geoffrey ontving een kleine uitkering en zo konden ze de touwtjes enigszins aan elkaar knopen. Het was nooit voldoende voor grote uitgaven, maar toch had Elaine af en toe iets opzij kunnen leggen; haar 'noodfonds' noemde ze het. Het was natuurlijk bedoeld voor als ze echt krap kwamen te zitten, niet voor een chique jurk en een vliegreis naar Gibraltar, maar plotseling had ze gedacht: Dat moet toch ook een keer kunnen! Een mooie jurk, een leuk feest! Een keertje... iets geks doen.

Normaal veroorloofde ze zich weinig gekke dingen. Een zorgbehoefte broer in een rolstoel liet nauwelijks ruimte over voor luchthartigheid en onbezonnenheid. En Geoffrey zelf liet, gezien zijn karakter, in elk opzicht weinig speelruimte over.

Als een octopus met lange, sterke grijpparmen hield hij haar vast. Zij was het enige wat hem in zijn leven nog restte: zijn zus. Hij zou haar nooit loslaten.

En blijkbaar stond iedere poging van haar kant om zichzelf te bevrijden onder een slecht gesternte. Want ze had nog maar nauwelijks de moed opgevat om de deur van het lot op een kier te zetten, of alle machten spanden tegen haar samen. Ze kon zich maar al te goed voorstellen hoe ze eruit zou zien na een nacht in deze overvolle vertrekhal. Als ze geluk had ging er morgen een vliegtuig, maar die zou zo krap op tijd landen, dat ze er niet over hoefde te denken om zich nog in haar hotel terug te trekken. Ze zou zich waarschijnlijk op een openbaar toilet op de luchthaven van Malaga moeten omkleden, waar geen mogelijkheid was om te douchen of ten minste haar haren te wassen en enigszins in model te föhnen. Haar jurk zou volslagen geplet en gekreukeld zijn. Gejaagd en als een ragebol zou ze net op het nippertje in de kerk aankomen.

Opnieuw zou ze dat bekende beeld van zichzelf tonen en iedereen zou zien dat er niets was veranderd. Rosanna, de bruid, natuurlijk, haar ouders, haar broer. Mensen die Elaine al kende zolang ze op de wereld was. Die erbij waren toen ze opgroeide. Die maar al te goed wisten dat zij altijd aan de schaduwkant van het leven stond. Hoe had Geoffrey het ook alweer zo mooi geformuleerd? *We moeten eens iets aardigs voor die lieve, arme Elaine doen...*

Lieve Elaine. Arme Elaine. Het paste perfect in haar hele levensgeschiedenis dat haar vlucht wegens mist gecancelld was, dat ze het feest bijna miste, dat ze in een jurk verscheen die compleet in de kreukels zat. Niet gedoucht en niet gekamd. Onooglijk in elk geval.

De arme Elaine ten voeten uit, zouden ze zeggen.

De tranen kwamen zo abrupt, dat ze ze niet meer kon tegenhouden. Een man keek haar verbaasd aan.

Ze kon hier niet blijven staan en zich aan een huilbui overgeven die over een paar tellen op een dambreuk zou lijken. Ze pakte haar

koffer op en begon snikkend en bijna verblind te strompelen. Het toilet. Er moest toch ergens een toilet zijn. Ze wilde in de beslotenheid van een stinkend wc-hokje verdwijnen, alleen zijn in het schemerige licht en zich verschuilen voor de haastige, schreeuwende hollende, starende mensen om haar heen. Op een toiletdeksel gaan zitten, zich vooroverbuigen en huilen, huilen, huilen...

Door het waas voor haar ogen heen zag ze het bordje met de pictogrammen die haar een schuilplaats beloofden. De koffer achter zich aan sleurend struikelde ze naar de deur, gooide hem open en botste tegen een man op die de witbetegelde, overvolle ruimte juist wilde verlaten.

‘Oeps,’ zei hij.

Ze wilde langs hem heendringen, maar hij hield haar bij de arm vast. ‘Neemt u me niet kwalijk, maar dit is het herentoilet. Wilt u daar echt naar binnen?’

Ze staarde de vreemde man aan. ‘Het herentoilet?’ vroeg ze op een toon alsof ze dat woord nog nooit had gehoord.

‘U moet een deur verder zijn,’ wees hij.

‘O ja,’ zei ze, liet de koffer naast zich op de grond vallen en huilde verder.

Aangezien andere mannen het toilet in en uit wilden en zij in de weg stonden, pakte de vreemde man Elaines koffer op en trok haar mee naar een hoek waar ze niemand stoorden.

‘Luister eens,’ zei hij, ‘kan ik iets voor u doen? Ik bedoel... bent u helemaal alleen hier, of is er ergens...?’ Hij liet zijn blik rondwalen, in de hoop dat er uit de onoverzichtelijke mensenmenigte iemand zou opduiken die deze labiele, huilende vrouw van hem over zou nemen. Maar omdat niemand zich liet zien en hij van haar ook geen antwoord kreeg, haalde hij ten slotte een zakdoek tevoorschijn en gaf hem aan haar.

‘Rustig maar. Het valt vast allemaal wel mee. En, gaat het weer?’

Inderdaad merkte ze dat ze wat rustiger werd door zijn sussende

stem. Ze vouwde de zakdoek open, snoot krachtig haar neus en bette haar natte gezicht.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ wist ze zachtjes uit te brengen. ‘Het geeft niet, hoor,’ zei hij. Ze had de indruk dat hij graag verder wilde lopen, maar uit een soort plichtsgevoel besluiteloos bleef staan.

‘Het komt zo... mijn vlucht naar Malaga is gecanceld,’ mompelde ze en vond zichzelf onmiddellijk daarna kinderachtig.

Hij glimlachte. ‘Alle vluchten vanuit Londen van vanavond zijn gecanceld. Die vervloekte mist. Ik wilde naar Berlijn en kan nu ook weer naar huis rijden.’

‘Morgen trouwt een vriendin van mij in Gibraltar.’

‘Misschien haalt u het morgenochtend vroeg nog. Als het vliegverkeer dan tenminste hervat wordt.’

De tranen stonden alweer in haar ogen. ‘Misschien...’

Hij maakte nu een geïrriteerde indruk, maar waarschijnlijk was hij te fatsoenlijk om haar aan haar lot over te laten. ‘Ik ga nu naar huis,’ zei hij. ‘Kan ik u ergens afzetten? Mijn auto staat hier op de luchthaven.’

‘Ik woon niet in Londen.’ Ze snoot nog een keer haar neus en dacht gelaten: ik zal er wel fantastisch uitzien, met rode vlekken in mijn gezicht en een opgezette neus. ‘Ik woon in... ach, daar kan ik vandaag onmogelijk meer naartoe. Aan het einde van de wereld. Uitgesloten.’

‘Nou ja,’ hij keek om zich heen, ‘hier op de luchthaven kun je niet bepaald comfortabel overnachten. Een of ander hotel...?’

‘Ik weet niet of er nog ergens een kamer vrij is. Bovendien...’

‘Ja?’

Eigenlijk maakte het niet meer uit, het was toch al pijnlijk genoeg. ‘Bovendien heb ik daar waarschijnlijk niet genoeg geld voor. Ik moet het hotel in Gibraltar zeker betalen, ook als ik daar vandaag niet aankom...’

‘In bepaalde omstandigheden niet,’ merkte hij op, ‘maar u heeft

natuurlijk gelijk: het is maar de vraag of je hier op Heathrow nog iets vindt.’

‘Nou ja,’ ze probeerde te glimlachen, blij, dat de tranen in ieder geval wegbleven, ‘laat ik maar eens gaan kijken of ik een behaaglijk plekje in een van de wachtruimten kan vinden. Het is hier ten minste warm en droog.’

Hij aarzelde. ‘Weet u, ik kan het volgende doen... Wilt u misschien bij mij overnachten? Mijn logeerkamer is klein, maar waarschijnlijk comfortabeler dan de wachtruimten hier. En morgenvroeg kunt u zonder problemen met de metro hiernaartoe rijden.’ Zijn aanbod verraste haar. Ze kon inmiddels weer helder genoeg zien en denken om te registreren dat ze een zeer goed uitziende man tegenover zich had. Groot en slank, en met een smal, intelligent gezicht. Achter in de dertig, begin veertig. Dure overjas. Het type man dat maar met zijn vingers hoeft te knippen om te kunnen kiezen uit een heleboel aantrekkelijke en interessante vrouwen. Zeker niet iemand die op een onopvallende, behuilde drieëntwintigjarige afstapt die op een luchthaven ronddoelt en jengelt als een kind omdat haar plannen in de war zijn geschopt. Maar hij bood haar zijn logeerkamer natuurlijk ook niet aan omdat hij haar zo fascinerend vond. Of omdat hij haar graag beter wilde leren kennen. Hij was gewoon aardig en hij had met haar te doen. Onder normale omstandigheden zou hij haar niet eens hebben zien staan.

‘Dat kan ik niet aannemen, vind ik,’ zei ze om tijd te winnen. Hij haalde zijn schouders op, een beetje ongeduldig, leek het.

‘Wat mij betreft kunt u het aannemen, anders had ik het niet aangeboden. Trouwens, mijn naam is Reeve. Marc Reeve. Hier,’ hij zocht in de binnenzak van zijn colbert, haalde er een kaartje uit en gaf het aan Elaine, ‘mijn kaartje.’

‘Bent u advocaat?’

‘Ja.’

Haar overleden moeder had haar natuurlijk bijgebracht dat ze

nooit met vreemde mannen mee moest gaan, al helemaal niet in hun auto moest stappen, laat staan met hen mee naar huis gaan. 'Mannen vatten dat altijd verkeerd op,' had ze uitgelegd, 'en achteraf sla je een slecht figuur, omdat niemand gelooft dat je het er zelf niet naar gemaakt hebt.'

Ach, mam, dacht ze, je bedoelde het goed, maar als je me niet steeds voor alles en iedereen had gewaarschuwd, zou mijn leven nu misschien niet zo vreselijk uitzichtloos zijn.

Bovendien was het haar volkomen duidelijk dat ze van Marc Reeve nul komma nul te vrezen had, helaas. Een aantrekkelijke, zo te zien welgestelde, dus succesvolle Londense advocaat. Hij vond haar waarschijnlijk even prikkelend als een slok lauw water. Maar hij was sociaal voelend.

Ik ben zijn goede daad voor vandaag. Geweldig!

'Ik heet Elaine Dawson,' zei ze, 'en het is echt heel aardig dat ik bij u mag overnachten.'

'Kijk eens aan,' sprak hij en pakte haar koffer, 'gaat u dan maar mee. Mijn auto staat in de parkeergarage.'

Ze liet een proefballonnetje op. 'Heeft uw vrouw er geen bezwaar tegen als u onaangekondigd iemand mee naar huis neemt?'

'Ik leef gescheiden,' antwoordde hij kortaf.

Ze volgde hem door de drukte. Ondanks al die mensen liep hij snel door, ze had een beetje moeite hem niet kwijt te raken. Haar hart klopte sneller en harder dan anders.

En ook als het niets wordt, is het beter dan Kingston St. Mary, dacht ze, het is beter dan dag in, dag uit hetzelfde. Veel beter!

Onopvallend liet ze haar hand in haar onelegante plastic handtas glijden, zocht erin, vond haar mobiele telefoon en schakelde hem uit. Het was onaardig van haar, maar voor deze ene keer wilde ze voor Geoffrey niet bereikbaar zijn.

Alleen maar deze ene nacht.